

Arrest

nr. 350 041 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 mei 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische grootmoeder.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 7 januari 2026 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 14 januari 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/05/2025 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voorna(a)m(en): Z.(...) V.(...) M.(...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als descendent van de genaamde M.(...) L.(...) H.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Betrokkene doet de aanvraag 10 dagen voor ze 18 jaar wordt. Op het moment van de aanvraag zou betrokkene dus moeten voldoen aan het volgende: de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven.

Ter staving van het ouderlijk gezag en het recht van bewaring worden de volgende zaken voorgelegd: geboorteakte van betrokkene (enkel met een moederlijke afstamming, vader onbekend), een overlijdensakte van de moeder van betrokkene alsook rechterlijke beslissingen uitgesproken in Congo met betrekking tot de aanpassing van de geboorte- en overlijdensakte. Echter dit zijn eerder bewijzen om de verwantschap aan te tonen en niet zozeer om aan te tonen dat de referentipersoon, zijnde de grootmoeder, beschikt over het ouderlijk gezag. Ze heeft enkel als grootmoeder de administratieve aanpassing van de geboorteakte van haar kleinkind aangevraagd en bekomen en als moeder de aanpassing van de overlijdensakte van haar dochter.

De noodzaak om deze aktes te laten wijzigen ligt wellicht in het feit dat de visumaanvraag dewelke betrokkene op 09/12/2014 had ingediend ifv haar grootmoeder op 28/04/2015 werd geweigerd omwille van de volgende reden:

“Dit verzoek werd ingediend op basis van een geboorteakte nr. 328/2009, deel II/2009, folio 121, die te laat werd opgesteld. Ter ondersteuning van deze aanvraag werden ook een overlijdensakte van de vermoedelijke moeder, het vonnis ter vervanging van de overlijdensakte nr. RPNC 28.339 en de akte van betekening van het vonnis ter vervanging van de overlijdensakte overgelegd.

Overwegende dat de akte van betekening van dit vervangende vonnis is opgesteld op 07/04/2015, dus vóór het vonnis;

Overwegende dat, zoals de ambassade benadrukt, het onmogelijk is dat dit vervangende vonnis, dat de late aangifte van het overlijden toestond, op 7 april 2014 is betekend, terwijl het verzoek op 29 april 2014 is ingediend en het vonnis is gewezen tijdens de openbare zitting van 2 mei 2014.

Gezien het bovenstaande kan de authenticiteit van de overgelegde documenten niet met absolute zekerheid worden vastgesteld.

Bijgevolg kan verzoekster zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van bovengenoemde wet.

Echter gezien betrokkene heden bij het nemen van de onderhavige beslissing reeds 18 jaar is geworden, is de voorwaarde van het beschikken over het ouderlijk gezag niet langer aan de orde.

Vandaar dat kan gesteld worden dat betrokkene nu dient te beantwoorden aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 40 ter § 2, eerste lid, 3° dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Verder in de wat staat ook dat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen niet van toepassing is indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Echter dit was aanvankelijk aan de orde bij de indiening van de aanvraag, maar is niet langer van toepassing nu betrokkene heden 18 jaar is geworden.

Het zou onredelijk zijn te stellen dat zij op het moment van de behandeling van de aanvraag nog steeds als minderjarige zou moeten beschouwd worden en alzo zou kunnen genieten van de vrijstelling van de bestaansmiddelen, des te meer gezien de bestaansmiddelenvoorwaarde één van de voorwaarden is waaraan gedurende 5 jaar moet voldaan worden na het toekennen van het verblijf dewelke voorwaardelijk is. Bovendien heeft betrokkene in een brief, opgesteld op 13/11/2025, verklaard reeds in België te zijn toegekomen op 26/03/2022. Zij heeft dus al die tijd illegaal in België verbleven om dan plots 10 dagen voor haar 18 de verjaardag een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Er werd dan ook aan de vreemdelingendienst van de gemeente Maldegem op 07/11/2025 per mail gevraagd om bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op te vragen. Op 21/11/2025 werden de volgende stukken ter staving van de bestaansmiddelen voorgelegd:

-historiek van de verrichtingen van de Federale pensioendienst op de zichtrekening van de referentiepersoon van 22/11/2024 tot 24/10/2025: betaling van pensioen

- afrekening van juni 2025 tot en met september 2025 van het pensioen

-Brief van de pensioendienst dd. 27/09/2025 met een herberekening

- brief van de pensioendienst dd. 09/10/2025 met een aanpassing van het maandbedrag

Uit de stukken blijkt dat de referentiepersoon sedert oktober 2025 een pensioen geniet dat deels bestaat uit een rustpensioen als werknemer ter waarde van 253,26 euro bruto en deels uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) ter waarde van 825,65 euro bruto. In totaal een pensioen ter waarde van 1078,91 euro bruto dat eveneens het nettobedrag is. Gezien een IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen of onvoldoende rechten hebben opgebouwd om een volwaardig rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen en derhalve valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening kan zodoende hiermee geen rekening worden gehouden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals expliciet vermeld in bovengenoemd artikel 40ter §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Het rustpensioen als werknemer kan wel in overweging worden genomen, maar bedraagt slechts 253,26 euro wat dus niet gelijk is aan minstens honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, ofwel 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dat komt op het moment van de huidige aanvraag neer op € 2131,28.

De in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van referentiepersoon zijn dus ontoereikend.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in een situatie van ontoereikende bestaansmiddelen een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State).

Uit de huurovereenkomst dewelke bij de huidige aanvraag voorligt, blijkt dat de referentiepersoon sedert 01/10/2016 een huurprijs dient te voldoen van 234 euro per maand, terwijl de basishuurprijs werd bepaald op 900 euro. Deze basishuurprijs is dus aangepast aan het inkomen van de referentiepersoon, gezien zij een sociale huurwoning betreft. Als we reeds rekening houden met dit bedrag, dewelke heden hoger zal liggen door de indexeringen, dan blijft er nog 19,26 euro over voor alle overige vaste en variabele kosten. Het is dus niet redelijk te stellen dat dit bedrag toereikend zou zijn om alle overige vaste en variabele kosten te kunnen dekken.

Er kan enkel toe besloten worden dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van (oud) artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“II.1.1. De thans bestreden beslissing meent dat de verzoekende partij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §1, eerste lid, 2° VW luidt als volgt:

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd ;

Artikel 40ter, §2, lid 2, 1° Vreemdelingenwet (zoals van toepassing op het moment van de aanvraag en zoals in casu nog steeds van toepassing aangezien de referentiepersoon onder de overgangsbepaling van de wet van 18 juli 2025 valt) verduidelijkt:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Aldus worden minderjarigen die zich bij de Belg voegen expliciet vrijgesteld van de bestaansmiddelenvereiste.

Dat de verzoekende partij minderjarig was toen zij zich bij haar grootmoeder voegde, staat in casu niet ter discussie: zij is reeds in België sedert 2022 (wordt letterlijk bevestigd door de bestreden beslissing) en zij diende het verzoek tot gezinshereniging in voordat zij meerderjarig werd. Op het moment van de aanvraag had zij zich reeds bij de referentiepersoon, haar grootmoeder, gevoegd. “Zich voegen” bij iemand gebeurt op een welbepaald specifiek ogenblik, dat is niet iets dat maanden aan een stuk gebeurt.

II.1.2. De verwerende partij hekelt het feit dat de verzoekende partij sedert 2022 in België verbleef en slechts 10 dagen voor haar meerderjarigheid een aanvraag indiende.

Ten eerste kan de verzoekende partij niet verantwoordelijk gehouden worden als minderjarige voor het feit dat het bekomen van de juiste Congolese documenten aansloopte. Zij was hiervoor afhankelijk van volwassenen.

Ten tweede doet dit niets af aan het feit dat de aanvraag wel degelijk vanuit minderjarigheid gebeurde en de verzoekende partij op het moment van de aanvraag onbetwistbaar zich bij haar grootmoeder had “gevoegd”.

De verwerende partij vervolgt:

Het zou onredelijk zijn te stellen dat zij op het moment van de behandeling van de aanvraag nog steeds als minderjarige zou moeten worden beschouwd en also zou kunnen genieten van de vrijstelling van de bestaansmiddelen, des te meer gezien de bestaansmiddelenvoorwaarde één van de voorwaarden is waaraan gedurende 5 jaar moet voldaan worden na het toekennen van het verblijf dewelke voorwaardelijk is. De wet bevat echter geen bepaling die stelt dat men artikel 40, §2, lid 2, 1° Vreemdelingenwet terzijde mag schuiven als de aanvraag 10 dagen voor de 18de verjaardag gebeurt, noch bevat zij een “onredelijkheidsprincipe” dat haar toelaat dit te doen.

De verwerende partij verduidelijkt trouwens niet op welke wettelijke bepaling zij zich baseert wanneer zij het heeft over de bestaansmiddelenvoorwaarde waar gedurende vijf jaar aan moet zijn voldaan.

II.1.3. In de mate dat de verwerende partij zou willen verwijzen naar artikel 42quater, §1, lid 1, 8° Vreemdelingenwet dient te worden gerepliceerd dat de referentiepersoon geen burger van de Unie is zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3° Vreemdelingenwet.

Bovendien valt niet in te zien waarom dit een argument zou kunnen vormen aangezien het over een periode van vijf jaar weinig uitmaakt of iemand een jaar, dan wel 10 dagen voor zijn meerderjarigheid een aanvraag

ingediend heeft. Met deze argumentatie zou men dus evenzeer 17-jarigen hun recht op gezinshereniging kunnen ontzeggen, een gevaarlijk hellend vlak dus.

II.1.4. Er dient dus te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds minderjarig was toen zij haar grootmoeder vervoegde.

Dat haar aanvraag tien dagen voor haar meerderjarigheid gebeurde, in de mate dat dit al aan een minderjarige zou kunnen worden verweten, is eigenlijk niet relevant vanuit wettelijk oogpunt.

Bovendien heeft de verwerende partij weinig recht van spreken – zij is zelf een maand te laat met het nemen van een beslissing (7 maanden in plaats van 6 maanden).

Aldus werden artikel 40ter Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden.”

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De gemachtigde van de minister verduidelijkt bovendien dat, gelet op de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, de verblijfsaanvraag onderzocht wordt overeenkomstig artikel 40ter zoals geformuleerd voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de geregistreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 mei 2025, 10 dagen voor haar achttiende verjaardag, een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn in functie van haar Belgische grootmoeder.

De beoordeling van verzoeksters aanvraag door de gemachtigde van de minister is tweeledig.

Eenzijds stelt de gemachtigde van de minister dat verzoekster op het moment van haar aanvraag minderjarig was waardoor zij overeenkomstig het hierboven geciteerde artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet aldus diende aan te tonen dat haar grootmoeder het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over haar uitoefende. De gemachtigde van de minister motiveert in verband met de door verzoekster voorgelegde stukken in dit verband echter dat “*dit (...) eerder bewijzen (zijn) om de verwantschap aan te tonen en niet zozeer om aan te tonen dat de referentiepersoon, zijnde de grootmoeder, beschikt over het ouderlijk gezag*” en verwijst tevens naar de motivering die werd aangehaald bij een eerdere beslissing tot weigering van de afgifte van een visum aan verzoekster in functie van haar grootmoeder.

Anderzijds wordt opgemerkt dat verzoekster vlak na haar aanvraag en op het moment van de bestreden beslissing de meerderjarigheid had bereikt, waardoor werd beoordeeld of zij als meerderjarige descendent van haar Belgische grootmoeder in aanmerking zou komen voor een verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde van de minister wijst in dit verband op de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter, §2, eerste

lid, 3° van de vreemdelingenwet maar lijkt hier een materiële vergissing te begaan nu hij eigenlijk de bestaansmiddelenvoorwaarde citeert zoals opgenomen in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(…)”

De gemachtigde van de minister concludeert dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn en voert ten slotte een behoefteanalyse uit overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet maar deze kan hem niet in andere zin doen besluiten.

3.6. Vooraleer in te gaan op verzoeksters grieven, merkt de Raad op dat verzoekster, net als de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing, een materiële vergissing lijkt te begaan waar zij artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet geschonden acht. Verzoekster is immers geen rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn maar in neergaande lijn waardoor zij valt onder het toepassingsgebied van het hierboven geciteerde artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.7. In haar eerste middel betoogt verzoekster in wezen dat de gemachtigde van de minister haar bij de behandeling van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) ten onrechte zou hebben behandeld als meerderjarige. Zij wijst er immers op dat zij minderjarig was toen zij zich in België bij haar grootmoeder voegde evenals op het moment dat ze haar aanvraag indiende.

3.8. De Raad wijst erop dat aan verzoekster niet wordt ‘verweten’ dat zij haar aanvraag kort voor haar 18de verjaardag indiende. In de bestreden beslissing wordt immers de hypothese, waarbij verzoekster als minderjarige aanvraagster wordt aanzien, wel degelijk onderzocht. De gemachtigde van de minister brengt daarbij de voorwaarden in herinnering en stelt dat “*de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hen uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven*”. Het bewijs dat de referentiepersoon het ouderlijk gezag, inclusief het recht van bewaring, uitoefent, werd niet naar behoren geleverd. In de beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Ter staving van het ouderlijk gezag en het recht van bewaring worden de volgende zaken voorgelegd: geboorteakte van betrokkene (enkel met een moederlijke afstamming, vader onbekend), een overlijdensakte van de moeder van betrokkene alsook rechterlijke beslissingen uitgesproken in Congo met betrekking tot de aanpassing van de geboorte- en overlijdensakte. Echter dit zijn eerder bewijzen om de verwantschap aan te tonen en niet zozeer om aan te tonen dat de referentiepersoon, zijnde de grootmoeder, beschikt over het ouderlijk gezag. Ze heeft enkel als grootmoeder de administratieve aanpassing van de geboorteakte van haar kleinkind aangevraagd en bekomen en als moeder de aanpassing van de overlijdensakte van haar dochter. De noodzaak om deze aktes te laten wijzigen ligt wellicht in het feit dat de visumaanvraag dewelke betrokkene op 09/12/2014 had ingediend ifv haar grootmoeder op 28/04/2015 werd geweigerd omwille van de volgende reden:

“Dit verzoek werd ingediend op basis van een geboorteakte nr. 328/2009, deel II/2009, folio 121, die te laat werd opgesteld. Ter ondersteuning van deze aanvraag werden ook een overlijdensakte van de vermoedelijke moeder, het vonnis ter vervanging van de overlijdensakte nr. RPNC 28.339 en de akte van betekening van het vonnis ter vervanging van de overlijdensakte overgelegd.

Overwegende dat de akte van betekening van dit vervangende vonnis is opgesteld op 07/04/2015, dus vóór het vonnis;

Overwegende dat, zoals de ambassade benadrukt, het onmogelijk is dat dit vervangende vonnis, dat de late aangifte van het overlijden toestond, op 7 april 2014 is betekend, terwijl het verzoek op 29 april 2014 is ingediend en het vonnis is gewezen tijdens de openbare zitting van 2 mei 2014.

Gezien het bovenstaande kan de authenticiteit van de overgelegde documenten niet met absolute zekerheid worden vastgesteld.

Bijgevolg kan verzoekster zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van bovengenoemde wet."

Verzoekster betwist, noch weerlegt de pertinente overwegingen uit de beslissing dat een aantal documenten - met twijfelachtige bewijswaarde - werden voorgelegd die betrekking hebben op de verwantschap tussen de aanvrager en de referentiepersoon, maar dat er geen enkel document voorligt dat aannemelijk maakt dat de referentiepersoon daadwerkelijk het ouderlijk gezag over haar uitoefent. Bijgevolg is aan de voorwaarde, om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als 'minderjarige' descendent van haar Belgische grootmoeder erkend te zien, niet voldaan. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat haar situatie louter zou zijn benaderd als deze van een meerderjarige aanvrager.

Verzoeksters betoog in verband met de tijd die ze nodig had om de juiste Congolese documenten te bekomen waardoor het voor haar niet mogelijk was om haar aanvraag vroeger in te dienen kan geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststellingen. Ze slaagde er immers in om haar aanvraag in te dienen alvorens ze meerderjarig werd en haar aanvraag werd eveneens vanuit dit perspectief onderzocht.

3.9. In de bestreden beslissing wordt vervolgens de hypothese geanalyseerd waarbij verzoekster als meerderjarige bloedverwant in neergaande lijn wordt aanzien. Gelet op het feit dat verzoekster slechts 10 dagen na de indiening van haar aanvraag reeds meerderjarig werd, is het geenszins onlogisch of onredelijk gelet op het gebrek aan bewijs van het ouderlijk gezag in hoofde van de referentiepersoon, dat de gemachtigde van de minister ook nader ingaat op haar situatie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij zij reeds geruime tijd meerderjarig was en er andere wettelijke voorwaarden gelden om een verblijfsrecht erkend te zien. Verzoekster benadrukt in haar middel dat *"minderjarigen die zich bij de Belg voegen expliciet vrijgesteld (zijn) van de bestaansmiddelenvereiste"*, maar zij lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht erkend te zien als minderjarige bloedverwant in neerdalende lijn.

3.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel het rustpensioen in aanmerking kan worden genomen, dat 253,26 euro bedraagt, terwijl de wettelijke minimumdrempel op het moment van de aanvraag 2131,28 euro bedroeg. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat de Belgische referentiepersoon niet voldeed aan de bestaansmiddelenvereiste. Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster het gevraagde verblijfsrecht niet erkend kon zien, ongeacht of zij als minderjarige, dan wel als meerderjarige aanvrager wordt beschouwd.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52, §4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsverplichting. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"II.2.1. Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit stelt:

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]¹

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt:

Art. 42.<W 2007-04-25/49, art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01-062008> § 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

In casu werd de beslissing genomen 7 maanden na de aanvraag.

II.2.2. In casu is de referentiepersoon een Belgische die geen gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer.

Het arrest DIALLO van het Hof van Justitie (C-246/17) is dus niet van toepassing.

De bestreden beslissing schendt artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij dient te worden erkend."

3.13. Verzoekster voert opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsverplichting. Zoals hierboven reeds aangehaald, houdt deze in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.14. Verzoekster verwijst in haar tweede middel naar artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dus dat een beslissing tot erkenning van het verblijf dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht vastlegt.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt op zijn beurt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

3.15. De Raad treedt verzoekster bij waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de aangegeven termijn van zes maanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster haar aanvraag indiende op 7 mei 2025 en dat de bestreden beslissing slechts werd genomen op 7 januari 2026.

In artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf wordt nergens uitdrukkelijk een sanctie bepaald. Er kan uit dit wetsartikel niet worden afgeleid dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding zou dienen te geven tot de verplichte afgifte van enige verblijfstitel aan een vreemdeling.

Een recht op verblijf kan slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat men aan de grondvoorwaarden voldoet, hetgeen *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoekster niet aantoont dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht vervuld werden aangezien zij er niet in slaagt een ander licht te werpen op de pertinente motieven inzake de afwezigheid met het ouderlijk gezag en de bestaansmiddelenvereiste.

Verzoeksters interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde grondvoorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen.

Artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit schrijft wel voor dat, indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de vreemdelingenwet kan evenwel nergens worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgesteld dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn.

3.16. De Raad dient conform artikel 159 van de Grondwet slechts de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen in zoverre deze met de wetten overeenstemmen. Uit hetgeen voorafgaat vloeit bijgevolg voort dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 24 juni 1997, nr. 66.900; RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij een verblijfsrecht had moeten krijgen, louter omdat de termijn van zes maanden voor het nemen van een beslissing werd overschreden.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN